

Arrest

nr. 57 982 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2008 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse keren geactualiseerd met bijkomende medische stukken.

1.2. Op 11 december 2008 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 16 november 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 22 december 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08/08/2008 werd ingediend door: C.H. (...) nationaliteit: Marokko(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11/12/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Uit de verschillende voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij chronische follow-up dient te krijgen en medicamenteuze ondersteuning levenslang noodzakelijk is. Op 10/11/2010 stelt onze controle-arts dat deze beschikbaar zijn in Marokko, land van herkomst (zie administratief dossier). Betrokkene kan eveneens reizen met deze aandoening. Onze controlearts stelt dan ook dat deze pathologie, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, in dit geval geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Marokko.

Wat betreft de toegankelijkheid tot de zorgen, blijkt uit beschikbare gegevens in ons administratief dossier dat er een sociaal verzekeringsstelsel is in Marokko. Dit stelsel beschermt tegen ziektes, bevallingen, invaliditeit, en ouderdom voor werknemers uit de publieke en uit de privé sector. Ook zijn er verschillende andere hulpverzekeringsstelsels beschikbaar in Marokko zodat ook voor de armsten in de bevolking medicatie beschikbaar zou zijn. Bijgevolg zijn de zorgen toegankelijk.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van “de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing luidt als volgt: (...)

Dat m.a.w. het bestaan van een ziekte in hoofde van verzoekster niet betwist wordt;

Dat verder evenmin betwist wordt dat de ziekte in hoofde van verzoekster, een aandoening is die een reëel risico inhoudt voor iemands leven of fysieke integriteit bij gebreke aan een adequate behandeling ; Dat verzoekster echter inroept dat de beslissing dd. 16.11.2010 van verwerende partij manifest gebrekkig gemotiveerd is en blijkt geeft van manifeste onzorgvuldigheid en onredelijkheid;

Dat in de beslissing zelfde eigenlijke aandoening van verzoekster niet vermeld wordt, nl. polyartralgie;

Dat verder in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een verslag van de controle-arts dd. 10.11.2010, doch verzoekster enkel kennis heeft van een verslag dd. 22.09.2010 (stuk 1 en 2);

Dat tot slot verzoekster de beslissing dd. 16.11.2010 van verwerende partij betwist voorzover verwerende partij voorhoudt dat de voor verzoekster noodzakelijke medische zorgen in Marokko beschikbaar zijn;

Dat het bijgevoegde verslag dd. 22.09.2010 van de controle-arts stelt:

Verwijzend naar het medisch attest dd. 20.07.2010 van dr. J. Lamberts, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan polyartralgie. Vermoeden van auto-immune aandoening. Chronische follow-up is strikt noodzakelijk. Als behandeling neemt betrokkene Imuran (azathioprine = immuunsuppressivum), Plaquenil (hydroxychloroquine = antireumaticum), Medrol (methylprednisolon = corticoïd), Pantomed (pantoprazol - maagzuursecretie remmer), Aldactone (spironolacton = diureticum), calcium.

Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan polyartralgie. Dit is een aantasting van meerdere gewrichten. Vermoedelijk gaat het om een auto-immune aandoening. Betrokkene dient chronische follow-up te krijgen en medicamenteuze ondersteuning is levenslang noodzakelijk. De vraag stelt zich in hoeverre betrokkene hiervoor terecht kan in land van herkomst, Marokko. Verwijzend naar de correspondentie dd. 18/02/2008 met het Belgisch consulaat, blijkt dat Plaquenil (hydroxychloroquine), Medrol (methylprednisolon), en calcium in Marokko beschikbaar zijn. Omeprazol, een vergelijkbaar product als pantoprazol, is eveneens beschikbaar. Verwijzend naar <http://www.annuaire-medical.ma/TabMedicament.php>, blijkt dat Aldactone (spironolacton) in Marokko beschikbaar is, alsook Imurel (azathioprine). Verwijzend naar de correspondentie dd. 18/02/2008 met het Belgisch consulaat, blijkt dat betrokkene kan opgevolgd worden door basisartsen en specialisten.

Hieruit blijkt m. i. dat betrokkene voor de chronische follow-up en behandeling van haar aandoening terecht zal kunnen in Marokko, land van herkomst. Met deze aandoening kan

Dat in dit verslag bevestigd wordt dat qua behandeling dus een chronische follow-up en de volgende medicamenten levensnoodzakelijk zijn voor verzoekster :

Imuran (azathioprine - immuunsuppressivum),
Plaquenil (hydroxychloroquine = antireumaticum),
Medrol (methylprednisolon = corticoïd),
Pantomed (pantoprazol = maagzuursecretie remmer),
Aldactone (spironolacton = diureticum),
Calcium.

Dat de arts-attaché tot het besluit komt dat deze behandeling beschikbaar is in Marokko o.b.v. correspondentie met het Consulaat dd. 18.02.2008 en o.b.v. de website <http://www.annuairemedical.ma/TabMedicament.php>;

Dat verzoekster het door de arts-attaché gevoerde onderzoek manifest onzorgvuldig acht om volgende redenen:

De arts-attaché beperkt zich tot een loutere verwijzing naar correspondentie met het Consulaat. De correspondentie zelf is niet meegedeeld aan verzoekster. Bijgevolg blijven voor verzoekster fundamentele vragen open: Op welke bronnen heeft het Consulaat zich gebaseerd? Immers het personeel zelf van het Consulaat is niet bevoegd om medisch advies te geven;

De correspondentie met het Consulaat dateert van 18.02.2008, zijnde van vóór de aanvraag van verzoekster. De informatie waarop de arts-attaché zich steunt is kennelijk niet actueel en gepersonaliseerd; Wanneer verzoekster de website <http://www.annuairemedical.ma/TabMedicament.php> raadpleegt waarnaar verwerende partij verwijst, stelt verzoekster vast dat - van de voor verzoekster noodzakelijke medicatie - Imurel (-Imuran), Medrol, Aldactone en Calcium beschikbaar zijn in Marokko. Doch Plaquenil en Pantomed (hetzij Omeprazol) niet (stukken 3);

Verzoekster stelt verder vast dat de prijs van het medicijn Imurel 520 DHS bedraagt en Aldactone 100 DHS (stukken 3);

Op basis van de hiervoor vermelde overwegingen dient vastgesteld te worden dat het verslag van de arts-attaché dd. 22.09.2010 en de beslissing dd. 16.11.2010 van verwerende partij gebrekkig gemotiveerd en kennelijk onzorgvuldig en onredelijk zijn;

De beslissing dd. 16.11.2010 dient te worden vernietigd;"

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het advies van de attaché-geneesheer d.d. 22 september 2010 het advies is waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Het vormt een materiële misslag dat de bestreden beslissing melding maakt van een verslag van 10 november 2010. Die misslag is niet van die aard dat ze verzoekster verhindert de redenen op basis waarvan de beslissing genomen werd, te kennen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de ambtenaar geneesheer in zijn verslag omstandig verwijst naar alle medische attesten van andere medische specialisten en aldus alle medische stukken in overweging heeft genomen. Uit niets blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zonder kennis van zaken,

onvoorbereid of zonder rekening te houden met de mening van specialisten en behandelende geneesheer een advies zou hebben gegeven. Het enkele feit dat verzoeksters het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Tevens wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing bovendien duidelijk stelt dat de geneesmiddelen beschikbaar zijn in Marokko. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van het medische verslag van 22 september 2010 in haar motivering te stellen dat de medicatie die mogelijk zal moeten worden genomen beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Verwerende partij heeft de eer te stellen dat uit het medisch verslag van 22 september 2010 en uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de pertinente vraag of er in casu mogelijkheid is tot een adequate behandeling van de medische aandoening van verzoekster grondig werd onderzocht en er eveneens omstandig over werd gemotiveerd. Verwerende partij heeft de eer te stellen dat het geenszins kennelijk onredelijk is om zich te baseren op informatie die verkregen werd via het Belgische consulaat d.d. 18 februari 2008, ook al dateert die informatie van voor de aanvraag van verzoekster. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk als zou die informatie niet meer relevant zijn. De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeksters ingeroepen medische gronden geen schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM gezien de vereiste behandeling beschikbaar is in Marokko. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door haar aangehaalde attesten. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.(...)

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

2.5. De memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

2.6. Blijkens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling de plicht om alle nuttige inlichtingen in verband met zijn ziekte of pathologie aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken. Met de informatieplicht in hoofde van de vreemdeling correspondeert een motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij. In het medisch contentieus veronderstelt dit een onderzoeksplicht waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken, indien nodig, moet overgaan tot alle noodzakelijke onderzoeken, teneinde volledig geïnformeerd te zijn over de medische situatie van de vreemdeling, de behandeling van zijn ziekte of pathologie in zijn land van herkomst en de toegankelijkheid van deze behandeling (cfr. RvS 19 december 2000, nr. 91.709).

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, steunend op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 november 2010 – uit het administratief dossier blijkt dat het betrokken advies dateert van 22 september 2010 zodat de verwerende partij kan gevolgd worden in haar stelling dat 10 november 2010 een materiële vergissing betreft – de door verzoekster aangehaalde medische problematiek beschouwt *“als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”* Er wordt echter geoordeeld dat behandeling voor verzoeksters medisch probleem beschikbaar is in Marokko en dat ze toegankelijk is aangezien er aldaar een sociaal verzekeringssysteem bestaat dat beschermt tegen *“ziektes, bevallingen, invaliditeit, en ouderdom voor werknemers uit de publieke en uit de privé sector”*, en dat er *“andere hupverzekeringssystemen beschikbaar (zijn) zodat ook voor de armsten in de bevolking medicatie beschikbaar zou zijn.”* Finaal concludeert de verwerende partij:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...).”

2.8. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 september 2010 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekster een kopie onder gesloten omslag ontving, blijkt dat hij na de vaststelling van verzoeksters aandoening, tot de conclusie kwam dat zij een *“chronische follow-up”* diende te krijgen en dat *“medicamenteuze ondersteuning levenslang noodzakelijk (is).”* Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer:

“Verwijzend naar de correspondentie dd. 18/02.2008 met het Belgisch consulaat, blijkt dat (...) beschikbaar zijn in Marokko. (...), een vergelijkbaar product als (...) is eveneens beschikbaar. Verwijzend naar (website), blijkt dat (...) in Marokko beschikbaar is, alsook (...). Verwijzend naar de correspondentie dd. 18/02/2008 met het Belgisch consulaat, blijkt dat betrokkene kan opgevolgd worden door basisartsen en specialisten. Vervolgens concludeert de ambtenaar-geneesheer: “Hieruit blijkt m.i. dat betrokkene voor de chronische follow-up en behandeling van haar aandoening terecht zal kunnen in Marokko, land van herkomst. Met deze aandoening kan betrokkene reizen. Er is bijgevolg geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.”

2.9. In het administratief dossier bevindt zich als enige informatie betreffende de medische gezondheidszorg in Marokko een brief van 18 februari 2008 opgesteld door een Belgische dokter in Marokko, gericht aan de Belgische consul in Marokko. Zij beschrijft daarin welke medicatie beschikbaar is in Marokko gelet op een brief die zij van de Belgische consul ontving op 6 februari 2008 betreffende een welbepaald dossier. Uit de brief van de arts van 18 februari 2008 kan niet afgeleid worden voor welke aandoening de medicatie geldt. Vervolgens beschrijft de arts de uurlonen van gespecialiseerde artsen en generalisten in de privésector en stelt ze dat de consultaties in de publieke sector gratis zijn. Vervolgens beschrijft ze de voordelen van de *“Algemene Mutualiteit” (“Mutuelle Générale”)* waarvan ambtenaren genieten en die volledige dekking geeft voor behandeling en medische analyses in geval van chronische ziektes (*“les fonctionnaires) sont prises en charge à 100% pour le traitement et pour les analyses médicales en cas de maladie chronique”*). Komt ook aan bod in het overzicht van de Belgische arts, een *“verplicht ziekteverzekeringssysteem” (“AMO, Assurance maladie obligatoire”)* waarvan de actieve personen genieten (*“dont bénéficie (sic) les personnes actives”*) en dat ook hun kosten dekt in

geval van een chronische ziekte (*“prend également en charge les patients qui souffrent d'une maladie chronique”*), dit na zes maanden het lidgeld gestort te hebben.

2.10. De in punt 2.9. vermelde brief kan onmogelijk betrekking hebben op verzoekster aangezien deze geschreven werd naar aanleiding van een brief die de Belgische dokter in Marokko van de Belgische consul ontving op 6 februari 2008 betreffende een welbepaald dossier. Verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dateert immers van 8 augustus 2008.

2.11. De bestreden beslissing steunt op een advies van de ambtenaar-geneesheer dat verwijst naar algemene informatie, opgenomen in de in punt 2.9. bedoelde brief, die opgesteld werd naar aanleiding van een ander dossier. In de in punt 2.9. bedoelde brief wordt echter slechts op algemene wijze verwezen naar mutualiteitssystemen. Er werd echter niet in concreto nagegaan of verzoekster gelet op haar individuele situatie, waarbij ze voorhoudt geen bestaansmiddelen te hebben, toestand die de verwerende partij niet ontkent in haar nota, toegang heeft tot de in de in punt 2.9. vermelde brief op algemene wijze vermelde mutualiteitssystemen. De bestreden beslissing stelt dat er in Marokko voor de armsten van de bevolking *“andere hulpverzekeringsystemen”* beschikbaar zijn maar in het administratief dossier bevindt zich geen enkele informatie daaromtrent.

2.12. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden in haar kritiek dat geen rekening gehouden werd met haar persoonlijke situatie. De Raad herinnert eraan dat de memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nochtans bepaalt dat: *“(…) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf (...) geval per geval (gebeurt).”*

2.13. Concluderend dient de Raad te stellen dat de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met de individuele situatie van verzoekster bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen. Er ligt geen degelijke feitenvergaring aan de oorsprong van de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. De gegrondheid van dit onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel geen ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich kan meebrengen, worden deze niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA